

Sygn. akt IV Cz 321/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2013 r..

Sąd Okręgowy w Słupsku Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym

Przewodniczący: SSO Dorota Curzydło (spr.)

Sędziowie: SO Jolanta Deniziuk

SO Wanda Dumanowska

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

ze skargi dłużników J. S. (1) i J. S. (2) na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lęborku W. D. podjętą w sprawie Km 478/12

z udziałem wierzyciela (...) Spółki Akcyjnej w W. i (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

na skutek zażalenia dłużników na punkt 2 (drugi) postanowienia Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 26 lutego 2013 r. sygn. akt VI Co 65/13

p o s t a n a w i a :

1. oddalić zażalenie
2. zasądzić od dłużników J. S. (1) i J. S. (2) solidarnie na rzecz wierzyciela (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

sygn. akt IV Cz 321/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Lęborku:

- w punkcie 2 – oddalił skargi dłużników na postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Lęborku W. D. z dnia 4 stycznia 2013 r. w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego w sprawach Km 478/12 na kwotę 6.943,66 zł ;
- w punkcie 3 – oddalił wniosek o obniżenie opłaty egzekucyjnej.

W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia wskazał, że za tym, iż dłużnicy winni ponieść koszty egzekucyjne, przemawia fakt, iż w chwili składania wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego istniał dług dłużników zatem w świetle art. 770 k.p.c. celowe było wszczęcie postępowania egzekucyjnego i w konsekwencji konieczność obciążenia dłużników niezbędnymi kosztami egzekucyjnym. Nie znalazł podstaw do zakwestionowania wysokości kosztów ustalonych przez Komornika .

Z postanowieniem nie zgodzili się dłużnicy, która zaskarżyli je w zakresie punktu 2. Zarzucili naruszenie przepisów art., 770 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy koszty egzekucyjne w sprawie nie stanowiły kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji oraz art. 49 ust 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy naliczona opłata stosunkowa nie jest uzasadniona nakładem pracy

komornika. Wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia co do pkt 2 i uwzględnienie skargi na czynności komornika ewentualnie o uchylenie postępowania w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Rozwijając swoje zarzuty wskazali, że wierzyciel skierował postępowanie egzekucyjne aż do 5 nieruchomości dłużników, które z uwagi na miejsce położenia nieruchomości były prowadzone przez 5 różnych komorników. Nadto zarzucili, że niezwłocznie po wszczęciu postępowania egzekucyjnego uiszcili egzekwowaną należność wraz z kosztami egzekucyjnymi. W tych okolicznościach, w ich ocenie koszty postępowania egzekucyjnego w pozostałych postępowaniach egzekucyjnych nie są celowe.

W odpowiedzi na zażalenie (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie zażalenia oraz i zasądzenie solidarnie od dłużników na rzecz wierzyciela kosztów postępowania. Zarzucił, że postępowanie egzekucyjne nie jest etapem polubownym a wierzyciel jest uprawniony do prowadzenia postępowań egzekucyjnych w takim zakresie, który umożliwi mu odzyskania swoich zasadnych stwierdzonych tytułem, należności. Wskazał, że nie znał wartości nieruchomości dłużników, podkreślił, że nieruchomości byłyby obciążone rzeczowo.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie

Zgodnie z art. 770 k.p.c., dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że w treści art. 770 k.p.c. wyrażono zasadę odpowiedzialności dłużnika za koszty egzekucji połączoną z zasadą kosztów celowych, która zakłada że pozostający w zwłoce ze spełnieniem świadczenia dłużnik, jest odpowiedzialny za wszczęcie egzekucji i powinien ponieść związane z nią koszty. Wierzyciel zaś ponosi koszty egzekucji tylko wyjątkowo, np. wówczas gdy sąd oddała złożoną przez niego skargę na czynności komornika albo, gdy oddała wniosek o nadanie klauzuli wykonalności. Zasada kosztów celowych oznacza natomiast, że dłużnik ponosi koszty egzekucji, ale tylko w zakresie kosztów, które są zarazem niezbędne i celowe, a zatem wprost zmierzają do wyegzekwowania konkretnego świadczenia

Skoro dłużnik obowiązany jest ponosić koszty egzekucji, ale wyłącznie te, które są niezbędne dla jej celowego przeprowadzenia, to nie powinien być obciążany kosztami, które np. wynikają z niesumienego postępowania wierzyciela. W doktrynie i orzecznictwie można zauważyć wyraźną tendencję do piętnowania sytuacji, w których samo wszczęcie egzekucji jest ewidentnie zbędne dla skutecznego zaspokojenia wierzyciela (Komentarz aktualizowany do art. 770 Kodeksu postępowania cywilnego. O. Marcewicz – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej LexOmega).

Analiza okoliczności rozpoznawanej sprawy nie dała podstaw do uznania, iż koszty poniesione w sprawie Km 478/12 były niecelowe. Z akt sprawy egzekucyjnej wynika, że Komornik dokonał w niej następujących czynności w następujących terminach : po złożeniu tytułu wykonawczego wraz z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego zawiadomił dłużników o wszczęciu postępowania egzekucyjnego (k. 12 – 12), wezwał dłużników do zapłaty należności (k. 14), zawiadomił wierzyciela o zajęciu nieruchomości (k. 15) zawiadomił Sąd o wszczęciu egzekucji z nieruchomości (k. 16), złożył wniosek do Sądu wieczystoksięgowego o wpis wzmianki o toczącej się egzekucji z nieruchomości (k. 17 – 19), wydał postanowienie na wniosek wierzyciela o umorzeniu postępowania na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. (k. 47) i wydał postanowienie ustalające koszty postępowania egzekucyjnego. Podkreślenia wymaga, że wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania (z powodu uiszczenia należności przez dłużnika wierzycielowi) wpłynął do Komornika w dniu 27 grudnia 2012 r. a więc 6 miesięcy po wszczęciu postępowania egzekucyjnego. Nie sposób w tych okolicznościach uznać, iż poniesione koszty nie były celowe.

Podkreślenia wymaga, że określona w art. 49 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376 ze zm. zwana dalej uoksie) wysokość opłaty jest wysokością opłaty jaka należy się komornikowi za normalny, zwykły przy czynnościach egzekucyjnych nakład pracy. Podkreślić też należy, że opłaty egzekucyjne są szczególnym rodzajem kosztów egzekucji, spełniającym przede wszystkim funkcję fiskalną, które służą pokryciu kosztów działalności egzekucyjnej komornika.

Nie jest zasadny zarzut dłużników, że koszty egzekucyjne nie są celowe, bowiem powstały z powodu nierzetelnego postępowania wierzyciela. W chwili składania przez wierzyciela wniosku o egzekucję wierzytelność nie była zaspokojona przez dłużników. Z uwagi na znaczną wysokość wierzytelności a także fakt, iż stanowiące własność dłużników nieruchomości były obciążone rzeczowo, co uzasadnić mogło obawy wierzyciela o nieskuteczność egzekucji – nie sposób uznać by skierowanie egzekucji do wszystkich nieruchomości dłużników było działaniem nieuzasadnionym, zbędnym dla wyegzekwowania wierzytelności a koszty egzekucji niecelowe.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że dłużnicy zaskarżyli jedynie punkt 2 postanowienia - w którym Sąd oddalił tu 3 postanowienia rozstrzygającego ich żądanie miarkowania opłaty. Ponieważ w tym zakresie postanowienie uprawomocniło się – nie jest dopuszczalne badanie czy prawidłowe było orzeczenie Sądu oddalające wniosek o obniżenie opłaty a do tego zmierza zarzut nie uwzględnienia przez Sąd nakładu pracy Komornika, który Sąd bierze pod uwagę tylko, gdy rozstrzyga wniosek o obniżenie opłaty. W pozostałych przypadkach kontrola Sądu ogranicza się do zbadania czy opłata została ustalona zgodnie z obowiązującymi przepisami. Badając ponownie pod tym kątem wysokość opłaty ustalonej przez komornika Sąd Okręgowy – podzielając pogląd Sądu Rejonowego – uznał, iż opłata ta jest zgodna z art. 49 ust. 2 cytowanej ustawy o komornikach sadowych, który stanowi, że w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela zgłoszony po doręczeniu dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu, egzekucji komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Z powyższych przyczyn zażalenie dłużników, na mocy art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 105 § 2 k.p.c. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika obliczone zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 2 w zw. § 12 ust. 1 pkt. 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity z Dz. U. z 2013 r. poz. 461).